

DOPIS Z HAITI 1/

Kdo bude razit cesty, aby se zmenšilo utrpení na zemi? Kdo vynaloží to nejlepší ze svých tvůrčích darů tam, kde je opuštěnost^{2/}, nemoci, hlad, nuzná obydlí? Kdo uslyší a pochopí volání národů, které žijí "v temnotách a ve stínu smrti"^{3/}? Kdo se stane kvasem pokoje a spravedlnosti, aby je vythl ze spirály nenávisti a strachu, jež zachvacují lidi a celé národy?

Ty to nevíš? V tobě je přece tolik tvůrčích sil! V každém věku jsou tyto energie zdrojem optimismu, který dává chuť budovat^{4/}. Bez něj se uvízne neodvratně v písečných zátvích malých smrtí, jimiž vnitřně umíráš. S těmito energiemi, s těmito zdroji optimismu je možné něco vybudovat i v těch nejtvrdších podmínkách, je možné nenechat se vnějšími okolnostmi zavalit. V tom je radikální obrat, který ti umožňuje realizovat evangelium, v tom je pro tebe možnost proměny.

"Pohleď na radost, která k Tobě přichází od Boha. Odlož smuteční šat! Tvé jméno bude navždycky: Pokoj ve spravedlnosti, jasně zářící láska"^{5/} - to platí pro tebe v rizikách, která podstupuješ, abys zmenšoval utrpení tohoto světa.

I když jsi připraven o veškerý pokoj, dopustil bys, aby zoufalství a zahořklost ti pronikly až do morku kostí? Odkud bys pak čerpal nezbytnou důvěru, která uvolňuje energie, které by zřehou nastolily spásu a pokoj? V hořkosti není žádný pokoj; a jestliže ta hořkost tě pronikla jednou až do tvých nejvnitřnějších hnutí, copak bys ještě potom pochopil, že Zmrtvýchvstalý ujišťuje: Dávám vám pokoj?^{6/}

Obrať se ke Kristu a ne k sobě samému! Nikdy se neuzavírej do svého izolovaného života; když se však budeš solidárně sdílet se vším, co on ti svěřuje, pak uvidíš, jak ta vlastní sobecká pokřivenost pomíjí. To tvrdošíjné já už nebude mít více vládu. Žiji, ale ne já, nýbrž Kristus ve mně žije.^{7/}

Tvé srdce se pročistí. Objeví dokonce ještě v hloubkách mlčení evangelia, že největší tajemství, které existuje, je tajemství neustálé přítomnosti zmrtvýchvstalého Ježíše; to tajemství se daruje každému člověku. Svým duchem sestupuje až k nejhlubšímu bodu lidství, berø na sebe všechno, co člověku samému nebo druhým činí bolest. A ještě více: je blízký každému a sám navštívuje ty, kteří zemřeli jako nevěřící, kteří ho nemohli poznat.^{8/}

Jestlipak se staneš solidárně se všemi, které ti on svěřil, kvasem důvěry a pokoje? Vydej se ke zdrojům věčného Boha! Modli se bez jakýchkoli nároků, modli se prostě, probuď v sobě Boží dary.^{9/} Bůh je vložil do každého. Dej se do toho bez jakéhokoli strachu, vytrvej každodenně i přesto, že procesy zrání bývají dlouhé.

Život Boží klíčí stejně tak na temných místech jako v nejvckolepějších snahách člověka. Už ne ducha sklíčeného, ale ducha plného vnitřní síly, lásky a uvážlivosti.^{10/}

Ve všem je vnitřní ticho, i když Ježíš Kristus jakoby byl mimo tebe. On je ale v tobě. Drž se ve všem jeho přítomnosti! To je nejpodstatnější. Z tohoto zdroje čerpáš nenahraditelnou důvěru v Boha. On je šak silný, že i nejtěžší chyby a dokonce i nejnesnesitelnější životní situace se mohou nakonec stát hnacími momenty v tvém životě. Bůh ti dává sílu přestat i nejhorší trápení a soužení; buď i se všemi svými pochybnostmi!

V plné tvé činnosti i v době Tvého odpočinku se dává poznávat Duch Vzkříšeného v událostech i v lidech. Otevírá cestu. Duch Vzkříšeného tě dosahuje ještě v propastech tvého lidství. On osvětlí tvoji noc. Ze tvé temnoty se zvedá údiv nad láskou. Zaznívá v tobě jeho zpěv: Záónná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo.^{12/}

Být kvasem důvěry a pokoje? Taková důvěra se neprožívá jen tak přibližně. Cvič se v ...ování. Tato důvěra - stejně jako láska - není slepá. Proto se dobře pozná, když v politice odpovědní lidé zneužijí důvěry národů. Důvěra se nedá zavádět někam výzvami, v nichž to překypuje nenávistí a touhou po ovládnutí, jako třeba jsou výzvy: Rychle, zaujmí jeho místo, nebo: Zabíjej, muč ... "Ukřižuj ho ..."

Máš strach ze svého vlastního strachu?^{13/} Připravíš se na to, abys se solidarizoval s nejubožejšími lidmi na této zemi? Každý může nablízko i na dálku působit na existující poměry tím, co je. Dovol, aby v tobě vypukly a rozvinuly se tvůrčí zdroje pro přeměnu světa a církve.

Je velmi žádoucí, abys hledal ze všech sil cesty, jak by se daly vyléčit nemoci a rány lidí i celých národů.^{14/} Vydo- buď si v naší technizované společnosti alespoň kousek prostoru, pochop, že velké objevy vědy mohou přispívat k rozvoji světa, ale mohou být také zneužity k jeho zničení. Všechno závisí na tom, jak se jich využije.

Ve společnosti světa jsou dnes příbytky, ale v některých částech vládne hlad; na jedné straně jsou narušené mezilidské vztahy, na druhé se rýsuje naděje na usmíření; na jedné je teror policejních států, na druhé možnost vzít na sebe rizika pro následovaných a poškozovaných

Bůh evangelia nechce pro žádného člověka na světě utrpení nebo strach.

Jako člověk, kterému bylo odpouštěno a jako usmířený se srdcem proniknutým soucitem, se modli za nepřátele^{15/} a odvaž se toho, abys těšil ty, kdo překrucují tvé úmysly^{16/}. V Boží přítomnosti se drž zdrojů a jdi kupředu.

Když se necháš zahalit pláštěm^{17/} Božího odpuštění a když budeš mít pro své okolí jen a jen odpuštění ... budeš vyzařovat jasné a všepronikající světlo evangelia, aniž bys o tom věděl. Pok jsi kvasem důvěry a pokoje - tak se v tom duchu angažuj! Dávej, co Bůh dává Tobě!

VÝZVA Z HAITI 18/

Ať je tvůj byt sebemenší, může se stát místem důvěry, svěřování pokoje a nezkalené radosti, místem soucitu mezi lidmi, vlastně malým církevním společenstvím^{19/}. Proč nepřivést každého, kdo přichází, nejprve do rohu pokoje, který je upraven jako místo modlitby?^{20/}

Jde o to zjednodušovat vlastní způsob života. Čím víc člověk sdílí, to co má, tím více nabídek život poskytuje. Jde o to přijímat druhé prostě a nedělat si přitom vůbec starosti, co při tom přijímání vyzařujeme z Boha. Pozvat k jídlu, k prostým, ale i k slavnostním společenstvím stolu. Kde je to možné, tam přijmout jednu nebo několik osob na týden, především mladé lidi, kteří pocházejí z rozvrácených rodin, nebo staré lidi, kteří jsou vydáni osamělosti.^{23/}

Jako malá církevní obec máme být pozorní k poměrům v městské čtvrti nebo v okolí, máme dávat impulsy k řešení, které vedou k většímu pokoji, spravedlnosti a k vzájemnému sdílení. "Milovat cizince jako sebe sama"^{22/}

Kdo zřídí v bytech starých lidí místo pro modlitbu? Oni se tam pak budou modlit s mladými i s mladšími lidmi a naslouchat tomu, co jim tito přichozí svěří. Mnozí lidé v pokročilém věku bývají nenahraditelní ve své schopnosti naslouchat. Skrze svůj život z víry přivádějí i ostatní k tomu jedinému potřebnému^{23/}. Každý byt, každé obydlí osamělých lidí

se může stát malou církevní obcí.^{24/} Ne vždycky mají všichni, kteří bydlí pod jednou střechou, stejnou zkušenost s Bohem nebo stejnou touhu po něm. Kdyby alespoň jednou týdně prožili společně velmi krátkou chvíli ticha, aby si navzájem, zcela beze slov, prostě odpustili ... Stačí, aby je k tomu jednou pozval někdo, třeba i dítě ...

V modlitbě se s tává, že se dostáváme do mlhy, ve které jako bychom nechápali. V takových okamžicích stačí jednoduše vylovit jméno Ježíše nebo z pívt zcela jednoduchou píseň a neustále ji opakovat. A to už je modlitba.

Když rodiče poznamenávají své děti před odchodem z bytu nebo před odchodem na lžko nějakým znamením kříže, tím prostě a jasně vyjadřují přítomnost Ježíše Krista. Malé církevní společenství se nejméně jednou za týden připojí k modlitbě místní církevní obce. Tak vznikají vztahy důvěry se všemi, kteří jsou jiní než by a chtěli by být stejně tak živými lidmi ve svém církevním společenství, které se nazývá církev.

"Když milujete jen ty, kteří vás milují, co děláte zvlášť tního?"^{25/} Ten, kdo chce udržovat spojení jen se sobě rovnými nebo stejně smýšlejícími, dostává se na okraj soběstačnosti; a to zahanbuje. Starší lidé by mohli, aby mladým lidem ve farních církvích nebo kostelích otevřeli prostor, vystěhovat část lavic a ty, které jsou nutné, uspořádat do tvru podkovy, takže mladí lidé by se mohli shromáždit vždy na vzniklém uvolněném prostoru před lavicemi mezi staršími; toto gesto zvoucí rozhodnosti je výmluvnější než by se zdálo. Modlit se na kolenou a nikoli v lavici pochází přece z karmelské tradice.

Je dobré - a tato zkušenost pochází z východních církví - vzít s sebou ikonu vzkříšení nebo kříže a denně ji přenášet od jednoho bytu k druhému nebo z jedné církevní obce do druhé. Pak lidé přicházejí a svěřují Vzkříšenému to, co je samé,

nebo jejich blízké tíží.

V každém věku je nutné udržovat v pohybu dar rozlišování a tvoření. K tomu se nabízí tisíce možností. Lze přečíst texty Písma s komentářem, nebo udělat si čas a někde jinde než doma se modlit v tichu a vykonávat nějakou službu ...^{26/}

Osvořovat si v každé době života poznatky, jak bychom mohli zmenšovat utrpení ve svém blízkém i vzdálenějším okolí; i když nevidíme žádný bezprostřední efekt. Copak učební nebo studijní doba se má zaměřovat na to, abychom si budovali kariéru místo toho, abychom se obraceli k těm, kteří očekávají nějakou odpověď? Nejde jistě o to, abychom všechno nechali svému osudu a abychom uvolnili prostor těm, kteří se ženou za kariérou, ale jde o to, abychom byli podle svých vlastních darů, schopností vždy po ruce tam, kde se vyskytne nějaký nedostatek, který orhožuje život. I ve společenstvích jako je církev vedoucí tížádnost a sebestřednost k tomu, že se může kráčet přes mrtvoly.

Vežmeš na sebe rizika, abys zmenšil lidské trápení? Stagneš se kvasem důvěry a pokoje? Budeš v dobách zranění budovat, místo abys nechal čas plynout přes sebe?

Obrát se k Vzkříšenému a ne sám k sobě, vydrž u práce i ve volném čase v Jeho přítomnosti. Odporuj a nepřipouštěj si starosti, které sužují, ať je tvé srdce proniknuto soucitem a kéž jsi zahalen do Božího odpuštění jako do pláště.

Poznámky:

1/ Když bratr Roger se čtyřmi dalšími bratry na Haiti psal tento dopis v lis topadu a prosinci 1983, prožívali tuto dobu s lidem této země, který je schopen a připraven ke vzájemnému sdílení: "V chudinské čtvrti, kde jsme bydleli, panuje všude chudoba a i v této čtvrti najdeme ještě ubožejší kouty. Jedna ubohá matka vyškrobává z malého hrnku malé porce rýže pro své děti a ještě jednou je zmenšuje, aby se dostalo na všechny, na další děti i na staré lidi,

kteří mlčky čekají kolem. Chudí se navzájem rozdělují. Ve čtvrtích, kde úplná bída, tam už není o co se dělit.

V Haiti jsme na vlastní oči viděli kontemplativní lid. Jakmile jsme v chudinské čtvrti, kde jsme si pronajali barák, vstoupili mezi děti, pověsily se na nás, ačkoli jsou jich velmi živé, zcela se uklidnily a byly vděčné za jakkoli nepřetržitá gesta. V pohledu mnoha dětí lze poznat, jak bohaté jsou vnitřně a přitom o tom vůbec nevědí. Některé říkají: "Pojď budeme z pítat a budeme se modlit!" A my vcházíme do našeho malého baráku.

V chýších z odpadků a z kůry pálen sedí staří lidé jako vyhaslé lampy. Z jejich obličejů vyzáruje jistota o Boží dobrotě; jsou to živoucí ikony, které bojují svůj boj se smrtí. Na Haiti klíčí a roste lidská naděje. Křesťané se ze všech sil pokouší pomoci si od největších nedostatků. V této chudinské čtvrti je na sto tisíc obyvatel a mezi nimi je několik laiků, spolu s tuctem mužů a žen, kteří se na celý život oddávají do služeb církve. Z mnohých vyzáruje svatost. V minulosti byla zveřejněna první charta církve Haiti k zárukám životních podmínek. Z ní se dovídáme přemíru požadavků, které jsou všechny stejně nutné.

Několik dní jsme byli také v Santo Domingo. V chudinské čtvrti jsme našli chatrč, ve které jsme mohli nějaký čas sdílet život v modlitbě a v kontaktech s obyvateli čtvrti. Děti rodin bydlících na ulici nás následovali na každém kroku. Večer spaly dokonce vedle nás v kostelích, v nichž se konaly denně společné modlitby s mladými lidmi. Později se vrátili děti v malých dodávkových vozech, které jsme si pronajaly k nutné přepravě. Některé se od nás ani nechtěly oddělit a chtěly s námi dále.

Křesťanská mládež v Santo Domingo má velké starosti o to, aby křesťané zvládli úkol a svůj přínos vyplývající ze vzájemného sdílení. Mladí lidé, kteří jsou silně angažováni, se do toho pouštějí s odvahou, aby probudili v každém jeho Boží dary. Již po deset let se mladí křesťané velmi úporně namáhají, aby uskutečnili velikonoční tajemství a sice po třech mystických cestách: žít netušené, všechno sdílet a prožívat smysl slavnosti zevnitř."

S dopisem z Haiti se dostaneme dále, když jej necháme na sebe pomalu působit, nejde o to, abychom jej rychle přečetli. Porozumíme mu lépe, když vedle toho přečteme také Dopis z katakomb.

- 2/ V pohledu na lidskou opuštěnost, na rozvrat vztahů v rodině a mezi generacemi napsali matka Tereza a bratr Roger 23. října v Taizé společnou výzvu a v její první části se říká: "V mnoha místech země se rozkládají duchovní pouště, tam se setkáváme s mladými lidmi, kteří jsou poznamenáni opuště-

ností a pochybnostmi, které pronikají všechno. V Kalkattě jsou zjevné nemocnice a domy pro umírající, ale v západním světě je mnoho mladých lidí v podobných domech, kde se umírá, jenže nejsou vidět ...

- 3/ Isaiáš 9,1
- 4/ Víra, to je optimismus ve spoléhání na Boha. Ve víře můžeme se setkat se smutkem, ale s žádným pesimismem.
- 5/ Baruch 4, 36 - 5,4
- 6/ Jan 14, 27
- 7/ Epištola Galatámům 2, 20
- 8/ Viz 1 Pt 3, 19-20 a 4, 6
* Ikony zobrazují tento Petrův text. Ikona Vzkříšení ukazuje Krista, který navštěvuje všechny až do konce času, všechny, kteří zemřeli, aniž by jej poznali. Vidíme jej, jak proniká až do říše mrtvých a jak tím bere člověka za ruku, aby jej uvedl do vzkříšení.
- 9/ 2 Tim 1,6
- 10/ 2 Tim 1,7
- 11/ Existuje způsob, jak se modlit opakovanými zpěvy, v nichž zaznívá duch chval. Takováto modlitba stravuje vnitřní palčivost smutku, hořkosti a lítostivosti obrácené zpět a razí cestu nezkalené radosti. Tento oheň spaluje všechny zranující trny, naše porážky, naše zdráhání a zpěčování. Duch chval nás vyvádí ze způsobu obou myšlení, při kterém se lehce posouvá na první místo všechno, co je řízeno rozumem, z mozku.
- 12/ Žalm 9,12
- 13/ Strach má zcela různé příčiny. Tam, kde panuje bída, získává pronikající strach prázdného žaludku nadvládu. V zemi, kde je přebytek hmotných statků, bytní skepticismus, ztrácí se smysl života. V rozsáhlých oblastech panuje strach před tím, abychom nezahynuli v ohni nových zbraní. Lidská opuštěnost panuje všude, v zemích přebytku, jako na místech, kde je bída. V oblastech bídy bývají ženy a děti vydávány kvůli silnějším. Ženy musí živit své děti, děti, které často bývají zplozeny s různými muži.
- 14/ 1983 bratr Roger v doprovodu několika dětí z různých ras v Madridu sešel se se sovětským a americkým velvyslancem k osobnímu rozhovoru. Předal jim výzvu adresovanou Juriji Andropovovi a Ronaldu Reaganovi. Na základě této výzvy pod-

nikne na konci této zimy 1984 vše, aby dosáhl rozhovoru se šéfem sovětského státu Andropovem a amerického státu Reaganem a s anglickou předsedkyní vlády Margaret Thatcherovou v Londýně a francouzským prezidentem Francois Mitterandem v Paříži: "Pro děti z celého světa, které nemají možnost, aby upozornily na ohrožení své budoucnosti, jsem přišel spolu s dětmi, abych předal tuto výzvu velvyslancům v Madridu. Přicházím, abych vás vyzval k tomu, abyste nevynechali žádný pokus, aby děti nebyly poškozeny ve své nevině a aby nikdo na světě nebyl postižen těmi nesmírně účinnými ničivými silami války, které jsou schopny zničit v okamžiku část lidstva.

Možnost využívat velkých pokroků vědy a techniky k tomu, že by se ničil lidský život, přispívá k tomu, že se rozšiřuje velká krize důvěry, že se šíří nedůvěra. Národy začínají mít vzájemně před sebou strach; také státníci mají tento strach. V extrémním případě dochází člověk k tomu, že má nakonec strach před svými vlastními obavami. Výsledkem je, že všude se uzavírá sám do sebe, že v něm tuhne a znehybnuje tvůrčí schopnosti. A přece lidská rodina chce pokoj a mír a nikdy válku. Válku chce jen několik málo jednotlivců. Nespočet mladých i starších lidí však si je dobře vědomo, že důvěra mezi všemi národy Země vytváří předpoklady pro pokoj na světě, a že tento mír závisí také na spravedlivém rozdělování hmotných statků mezi chudými a bohatými oblastmi. Bezpočet lidí chce otevřít cesty důvěře a podílet se na spravedlivém rozdělování statků."

Po návštěvách u čtyř předních státníků chce bratr Roger také tentokrát spolu s dětmi pokračovat ve svých naléhavých prosbách, pocházejících od mladých lidí v tomto díle. Kde je to jen možné, hledá představitele církví, aby je požádal o co největší prostotu k hospodaření s materiálními prostředky a o vzájemné sdílení, aby se tak celý lid Boží podílel na tom, aby země se stala obyvatelnou.

- 15/ Milujte své nepřátele a modlete se za ně, kteří vás pronásledují. /Mat 5,44/
- 16/ Jsme-li pronásledováni, neklesáme, když nám zlořečí, odpovídáme laskavě /1 Kor 4, 12-13/
- 17/ Již několik století před Kristem psali proroci, že Bůh je předem Bohem odpouštějícím: "Zaženu tvou nevěru jak mračno a jako oblak tvé hříchy /Isa 54, 22/
- 18/ Ať jsi kdokoli, patříš-li k nějakému organizovanému hnutí v církvi nebo ne, jsi-li v nějaké církevní obci, ve studentském kroužku nebo kdekoli jinde v církvi, na tom vůbec nezáleží: zde je několik námětů pro tvé nasazení, pro to, aby ses vydal: Je to angažovanost, na které by sis neměl vůbec zakládat, angažovanost co možná v církevním nebo

farním společenství a její trvání by nemělo být omezené. Zdá se, že období sedmi let není příliš dlouhé, aby takové nasezení nebo angažovanost mohlo zrát a pak prakticky žít.

- 19/ V Haiti, v Santo Domingo, usilují bratrské buňky, malé skupinky o to, aby se staly malými církevními společenstvími, v nichž se žije navzájem solidárně s chudými. Vytváří je obecně tři až patnáct lidí. Především jde o dary každého jednotlivce, z nichž společně buduje, každý přejímá se svou odpovědností nějakou službu, každý týden se cházejí všichni u jednoho nebo u druhého nebo u dalšího, aby se dohadořili o tom, jaké dobré i špatné zkušenosti udělali, a aby se zcela prostě modlili. Na Haiti je rozšířeno, že zatímco jeden nebo druhý se modlí, ostatní velmi potichu podkládají zpěv. Tato malá církevní společenství vznikají také uvnitř organizovaných hnutí. Farní společenství je místem, k němuž se všechna tato malá církevní společenství neustále vztahují, přes které jsou v kontaktu, takže leží vedle sebe jako paralelní skupiny.
- 20/ Kde vytrvávají vnější znamení víry, je možné, že dojde k obnově křesťanského života v rodině, která si osvojila, byť v co nejmenším rozsahu takováto znamení, mohou tato znamení přejít z generace na generaci a nová generace ji pak může oživit nově. Kde zmizelo všechno, tam je to namáhavější znovu nechat vzejít setbu evangelia. Skrze viditelnost zprostředkují některá znamení zce la neočekávanou svěžest a účinnou sílu.
- 21/ Tento návrh se objevil také v Taizé. Již leta je zde oblast, kde od jara až do podzimu mohou spolu žít vždycky týden rodiny s dětmi. V nynější době se zařizuje jiné místo, kde od svatého týdne až k počátku listopadu každý týden bude přijímáno asi třicet dětí z rodin rozvrácených. Když před tím napíšu, aby se dohodli o datu, mohou tito mladí s sebou přivést na týden mladšího bratra nebo sestru, jestliže se ocitli v obtížné rodinné situaci. Od poloviny října do počátku postní doby jsou pak přijímáni starší lidé. Ti se vždy po dobu jednoho týdne připravují na to, aby se stali neslouchajícími ženami a muži, kteří by byli schopni provázet druhé v řemýšlet, jak podle slova Jana Chrysostoma jejich obyčej by bylo v úzkém spojení s farní obcí a aby se tak mohlo zapojit k vytvoření "malé církve".
- 22/ 3 Mojš. 19,34. "Budeš milovat cizí jako sebe samého." To mnohé vedlo ke konkrétním krokům, např. k přestěhování do čtvrti, kde bydlí zahraniční dělníci.
- 23/ Velmi mnoho žen i mužů má zapotřebí vytrhnout se ze svého vnitřního osamění, potřebují někoho, kdo by je doprovázel a kdo by jim neslouchal. Ve východní Evropě v této souvislosti existuje pozoruhodný jev: žijí zde muži a ženy, starci a

starice se schopností lidskou bytost prosondovat až do nejhlubších vrstev. Po celý život se cvičili v duchu rozlišování, aby mohli pomáhat a léčit to, co je zraněno v největší hloubce. A nejen ve východní Evropě, nýbrž všude na světě v rámci dnes tak nutné laické služby, mohly ženy a muži nastoupit k tomu /kdo mají pro to schopnosti a vybavení/, aby naslouchaly druhým a aby je provázely. Čím je člověk starší, tím hlubší a výraznější může mít dar vcitování a mnohdy se dokonce podaří, že rozumí příchozímu okamžitě, aniž by příchozí cokoli řekl.

24/ Je zajímavé, že Jan Chrysostomus píše 350 let po Ježíšově smrti: "Existují křesťané, kteří vytvářejí ze svého obydlí církev tím, že vedou všechny k víře a že otvírají svůj dům cizím lidem. Na jiném místě říká: "Udělat ze svého obydlí církev, to je odvážný krok ... Když uspořádáme soužití v našich obydlích takovým způsobem, pak jsme schopni spolu nést život církve; protože obydlí; to je přece malá církev."

25/ Mat 5, 46

26/ Mladí lidé, kteří se po společném přemítání rozhodli žít v Taizé delší dobu, převzali již dávno část služby na příjmu hostů. Dávají se k dispozici po jeden nebo dva roky svého života pro setkání nebo pro nutné cesty. Pro mnohé z nich to bylo dobré, že potom po určitou dobu šli na určitý čas do malých provizorních společenství, kde spolu prožívali všechno v kontemplativním životě. Taizé však odmítá stát se organizovaným hnutím. Proto velmi záleží na tom, aby se všechno omezilo na přípravu pro pozdější nasazení nebo angažovanost. Angažovanost jako sliik /když je to možné, tak ve farním společenství/, církevní služba jiného druhu, celoživotní angažovanost v nějakém společenství, místo v nějaké církevní organizaci, případně hnutí, nebo život v nasazení ke zlepšení životních podmínek nebo politických poměrů.

27/ Od nás se požaduje, abychom začínali se zmirňováním utrpení v lidské společnosti tam, kde právě jsme: na pracovišti, nebo jako nezaměstnaní, při studiu atd. Kdo chce zmírnit fyzické nebo psychické utrpení, musí k tomu získat určité minimální odborné vybavení podle rozsahu nebo času, který má k dispozici: musí si opatřit znalost od studentů nebo od praktických lékařů a několik měsíců nebo také let jeden nebo dva večery v týdnu s některým z nich se scházet a spolupracovat, ve volném čase se věnovat četbě a studiu. Často je mnohem důležitější vynakládat svůj vlastní čas než dávat nějaké peněžní dary.

Kdo chce napomáhat k zlepšování poměrů bydlení a rád a šikovně pracuje na řemeslných pracích, může upravovat prostory ve svém nejbližším okolí. Později je možno tuto práci dělat pro lidi, kteří bydlí v chudých zemích v nesnesitelných podmínkách.

Pokud jde o výživu, společnost žijící v nadbytku vyrábí příliš mnoho mléčných výrobků, masných výrobků a jiných potravin. Kdo nás přivede do chudiny páky do pohybu, aby tyto přebytky se dostaly k těm, kteří to nejvíce potřebují. Kdo rozvinu nové metody výroby potravin pro nejnepříznivější oblasti?

JAK POKRAČOVAT PO PAŘÍŽSKÉM SETKÁNÍ?

Většina mladých lidí se vlastně nedostala a nedostane na výroční velká shromáždění, jako byla v Římě, v Londýně a nyní v Paříži. Zvláště to platí o našich mladých poutnících, které lze většinou spočíst na prstech, dokonce jedné ruky.

A tak ti, kteří tam dojedou, tam jsou také ve jménu těch, mnoha desítek či set tisíc lidí ostatních. Vráť se odtud se zkušenostmi a dojmy, jak pařížští křesťané je přijali, jak žijí, jak oslavují Boha a uslyší, jak se jiní mladí křesťané na různých místech Evropy snaží být kvasem pro mír a spravedlnost.

Zna mení naděje v místním společenství

Po příjezdu domů budou vypravovat. Na mnoha místech skončí pařížská pouť návratem do kostela a modlitbou, kde budou navráťivší se poutníci opět přijati. Možná, že už při této první příležitosti se bude číst první část Dopisu z Haiti.

O pařížském setkání bude čas k seznámení se s tímto novým dopisem. Lockde se už před odjezdem do Paříže ustanovil pevně lednový či únorový den, kterého se budou moci účastnit ti, kteří nemohli do Paříže a kteří se tak seznámí s Dopisem z Haiti.

Na těchto setkáních, která budou nejspíše o víkendu, půjde v sobotu o seznámení s dopisem, o jeho zažití či promeditování v tichu a o první otázky. Každý se přitom vybaví, jako: která slova se mně nejvíce dotýkají? Co z dopisu mi dává odvahy, abych se angažoval? Která výzva je pro mě nejvýraznější? Po hodinu takové meditace se mohou sejít menší skupinky, aby si navzájem sdělily své prožitky a vyjádřila šak první drobnosti jako odpověď na tento dopis. Je dobře si zaznamenat je.

V diskusi lze pokračovat i při pozdějším jídle; pak je vhodné uskutečnit nějaké návštěvy, zejména ta místa, kde jsou trpící lidé. Po návratu se připravuje společná modlitba a zpěvy večerní společné oslavy.

V neděli pak by bylo nejlepší seznámit s prožitky farnost nebo širší skupinu, která se sejde k oslavě svátečního dne. Je dobře předat jeden text Dopisu z Haiti knězi či pastorovi či jiným odpovědným osobám. Mimo jiné může tento dopis sloužit jako výchozí program nebo podnět pro prožívání postní doby.